

Sereg Judit

Bosszú

Pontosan emlékszem a pillanatra, amikor eldöntöttem, gyilkos leszek. A metrón utaztam az iroda felé. Láttam, hogy az egyik tolóablakot valaki kifeszegette résnyire, odaverekedtem magam, és ott ült ő. Nem volt esélyem elkerülni, minden irányból emberek préselődtek hozzám, a verejték hideg cseppekben ütközött ki a bőrömről. Akkor döntöttem el, amikor felvillant a méregdrága, szabályos, hófehér fogsora. Ott ült a nyitott ablak alatt, mert neki jutott ülőhely a csúcsforgalomban is, neki mindig jutott hely, akkor is, ha mástól kellett elszívnia érte a levegőt. Rám mosolygott, „nahát, ezer éve”, és felállt, felállt, pedig nem volt hely, nem tudtam hátralépni csak egy fél lépést, így felém magasodott, a testünk épp csak nem ért össze. Nem fordítottam hátat neki, mert az oroszlának nem fordítasz hátat. Helyette mosolyogtam. Bólogattam. A lábam remegett, hányinger fojtogatott, de felé nem mutathattam gyengeséget.

Beszélt valamiről, nem fogtam fel, miről, mert lélegezni próbáltam, és közben az az első gondolat bukkant fel újra és újra a fejemben. Gyilkos leszek. Aztán hozzám ért, a csupasz karomhoz, csak pár másodpercre, és azt mondta „jól nézel ki”. Összereztem, észrevette, mégsem kért bocsánatot. Sosem kért bocsánatot. Dühös lett, csak egy másodpercre, én mégis megláttam, mert kitapasztaltam, mire kell figyelni. Úgy reagáltam, ahogy általában: mosolyogtam, igyekeztem semmissé tenni az ösztönös mozdulatomat, mert még most sem akartam, hogy dühös legyen rám. Három megállót utaztunk együtt. Egyetlen egyszer sem szólaltam meg, csak ő beszélt, én hallgattam, és próbáltam nem összeesni előtte. Akkor is mosolyogtam, amikor azt mondta, megihatnánk valamikor egy kávé.

Nem gyanakodott, amikor két nappal később ráírtam, hogy jó lenne beszélni. Megvártam, míg ő javasol találkozót. Jobb lenne négyszemközt, ezt mondtam, ő meg hogy szívesen feljön hozzám. Magához nem akart áthívni. A Facebookja tele volt betaggelt képekkel a barátnőjével tengerparti nyaralásokon, menő éttermekben. A lány szinte mindegyiken hosszú ujjú blúzt viselt.

A környék, ahova a szakítás után költöztem, tele volt tiszafával. Az egyetemen tanultam növénytant, tudtam, a tiszafa minden része mérgező a magokat borító piros gyümölcshús kivételével. Amikor még együtt voltunk, láttunk egy filmet, amiben tiszafatermással öltek meg valakit. Kézenfekvő választás volt. Két nap kellett csak, hogy mindent előkészítsek. Elmentettem egy ügyvéd számát. A tiszafa magját a nagymamám mozsarában törtem össze, utána Domestosszal mosogattam el. A zúzott magvakat zsebkendőbe csomagoltam.

Délután kettőkor jött át, hozott egy üveg bort. Amikor együtt voltunk, folyton beszólt, ha alkoholt ittam, most ő vette ki a poharat az én konyhaszekrényemből. Most is ő beszélt, a munkájáról, a kocsijáról, a második pohár után a barátnőjéről is. Megvártam, míg elfogy az összes bor, tudtam, ennyi kell hozzá, hogy lankadjon a figyelme. Én is ittam, de nem éreztem a hatását.

Amikor a térdemre tette a kezét, már fel voltam készülve. Hívogatón széttártam a lábamat. A nappaliban hagytam, hogy megdugjon. Amikor a nyakamra fonta a kezét, kértem, szorítsa meg. Azt akartam, hogy nyoma legyen. Végig beszélt hozzám. Azt mondta, hiányoztam. Tudja, ő is

hiányzott nekem. És tudja, hogy valójában *én* akarom ezt. Lehunytam a szemem, amikor éreztem, hogy a körme felsérti a bőrömet. Én is karmoltam őt, beleharaptam a vállába. Káromkodott, azt mondta, most nem dughatja a csaját, amíg nem tűnik el a nyoma, de aztán elélvezett, és elfelejtette a dühét.

Egy pohár kólába tettem a mérget. A zsebkendőt egyszerűen kidobtam a harmadik emeleti ablakon. A szél rögtön felkapta, sokáig néztem, ahogy száll a parkig a lakótelepi tízemeletesek között. Nem kellett küldenem, a fürdőben rendbe szedte magát, lehúzta az üdítőjét, aztán azt mondta, mennie kell, de ezt csinálhatnánk máskor is. Amikor búcsúzóul megcsókolt, megszorította a torkomat.

A mérregnek másfél óra kellett, hogy hasson. Remegéssel kezdődött. Ami utána jött, nem volt szép, a hasam görcsölt, hánytam, de amikor a földön vonaglottam, mégis úgy képzeltem, mosolygok. A laptopomon egy félig megfogalmazott feljelentés várta, hogy valaki megtalálja. Az ügyvéd, akinek elmentettem a számát, családon belüli erőszakra és bántalmazásra specializálódott. Egy mappában ott voltak a fotók is egy évvel ezelőttről. Ami történt, megtörtént. A többi a rendőrség dolga.